

Start spreading the
news ...

Start spreading the news ...

Marijke Vos

Voor Noortje

*Echte vrienden krijg je niet
en kopen maakt je wereld klein.
Vrienden die verdien je
door er zelf één te zijn.*

Eerder verschenen:

Nooit meer een man!

Schrijver: Marijke Vos
Coverontwerp: Marijke Vos
Foto omslag: Shutterstock
ISBN: 9789463180160
© Marijke Vos 2016
www.marijkeswereld.nl

Hoofdstuk 1

Ik weet niet veel van mijn eerste levensjaren. Niemand toch? Maar ik herinner me nog wel de dag dat ik voor het eerst naar de basisschool ging. Ik vond het namelijk vreselijk. Het was thuis veel te leuk en ik had absoluut geen zin om naar school te gaan. Ik zag er het nut totaal niet van in. Bovendien was ik (toen al) niet zo goed met andere mensen (zowel kinderen als volwassenen konden mij niet bekoren) dus het vooruitzicht om een klas binnen te moeten stappen vol vreemde kinderen joeg me bovenmenselijk veel angst aan. Mijn moeder vertelde dat ze me letterlijk het klaslokaal in moest duwen en ik had de tranen al in mijn ogen staan voordat ik goed en wel over de drempel was. Hoe kon ze me dit aandoen na vier jaar te doen alsof ze van me hield? Dat had ik blijkbaar geroepen. Ik keek verlegen de klas rond terwijl ik met één hand die van mijn moeder fijnkneep en met de andere hand haar rok naar mij toe en van haar af trok. De kinderen in de klas waren allemaal doodstil en keken mij aan.

Het bleef net iets te lang stil tot de juf in haar handen klapte en de klas vertelde dat er vandaag een nieuw kindje kwam om te spelen. De kinderen bleven nog altijd stil terwijl ze me nieuwsgierig aankeken. Voor mij was het meteen duidelijk; ik was niet van plan om met deze kinderen te spelen. Ik wilde gewoon weer terug naar huis.

Totdat één meisje opstond en naar me toe kwam.

'Hallo!' zei het meisje. Ze had blonde krullen die in twee enorme vlechten langs haar hoofd vielen. Ze droeg een rood shirt met een prachtige roze tutu eronder.

'Ik ben prinsessen aan het tekenen. Doe je mee?'

Ik knikte voorzichtig. Prinsessen tekenen deed ik toevallig graag.

Het meisje schoof de stoel naast haar naar achteren zodat ik kon gaan zitten.

'Ik heet Sophie en jij?' Nieuwsgierig keek ze me aan.

'Lotte' zei ik zachtjes terwijl ik even achterom keek naar mijn moeder die steeds verder richting de deur leek te verdwijnen met een uitgestreken gezicht.

Sophie gaf me haar roze kleurpotlood en keek me toen lachend aan:

'Zullen we vriendinnen worden?'

Amsterdam

(Starbucks, Schiphol om precies te zijn)

Peinzend draai ik de beker in mijn hand nog eens rond. 'Lootje' staat er met haast onleesbare hanenpoten op de beker geschreven. Het heeft me altijd al verwonderd hoe elke willekeurige medewerker van Starbucks de meest simpele namen nog weet te vernachelen. Ik vermoed dat het onderdeel is van de sollicitatieprocedure. Lotte. Zo moeilijk is het niet. Wie heet er überhaupt Lootje? Gelukkig maakt de inhoud van de beker een hoop goed. Mijn favoriete smaak is weer in het assortiment, Pumpkin Spice Latte. Het enige denkbare voordeel van de herfst als je het mij vraagt. Ik vouw mijn handen om de warme beker en neem genietend een slok. De kruidige romige smaak vloeit door mijn mond en ik sluit mijn ogen als ik het goddelijke drankje doorslik.

'Lukt het?', klinkt het ineens naast me en ik schrik op. Sophie kijkt me quasi-vragend aan en springt op de kruk tegenover mij.

'Ik ken weinig mensen die zo op kunnen gaan in hun koffie.'

Hoofdschuddend pakt Sophie haar eigen beker en neemt snel een slok.

'Het zal iets voor fijnproevers zijn, denk ik.' Ik steek mijn kin vooruit.

Ik laat me niet belachelijk maken als het om mijn verfijnde koffiesmaak gaat.

Sophie rolt nog eens met haar ogen en rommelt dan door haar dure tas.

'Gelukt met inchecken?'

'Jep, maar heb nog wel even tijd hoor.'

We zitten hier namelijk niet voor de lol. Of ja, ik wel eigenlijk maar daar kom ik zo op terug. Sophie, mijn beste vriendin aller tijden, vertrekt straks naar New York. Niet om te emigreren of zoiets drastisch, maar voor haar werk. En ook maar voor een week. New York Fashion Week komt eraan en Sophie mag naar New York voor een belangrijke persconferentie en nog wat belangrijke afspraken, kortom heel belangrijk allemaal. Haar baas van Halo Fashion, een groot mode-concern, heeft nogal een hoge pet van haar op en dat levert mooie tripjes op. En dat is natuurlijk supertof voor Sophie. Heel tof.

Niet dat ik jaloers ben hoor.

Nee, ik niet.

Misschien een beetje.

Oké, ik ben stikjaloers.

Maar mag ik? Terwijl mijn beste vriendin naar New York gaat, het mode-walhalla, de stad waar het allemaal gebeurt, zit ik hier in Nederland, in de hérfst nota bene, me kapot te vervelen. Zij gaat naar de glitter en glamour; Brooklyn, Manhattan. Zij loopt dadelijk als een ster uit 'Sex and the City' over Times Square en ik heb alleen een speeddatesessie met een aantal uitzendbureaus gepland en een tripje naar de Action als ik geluk heb.

Inderdaad, je leest het goed. Ik ben Toos Werkloos. Nadat ik bij mijn vorige werkgever, een groot warenhuis waar ik als marketing-manager werkte, ben ontslagen, om bijzonder onheuse redenen als je het mij vraagt, is het me nog niet gelukt om een nieuwe baan te vinden. Het helpt natuurlijk niet mee dat dat kreng wat zich mijn bazin noemde geen goede referentie wilde schrijven. En dus zit ik al een paar maanden thuis. Ik noem het 'in between jobs', dat klinkt al wat beter. En sowieso, dat is ook het geval. Ik neem gewoon even een rustpauze van het drukke bedrijfsleven. Even tijd om aan mezelf te werken en na te denken over wat ik belangrijk vind en waar ik heen wil met mijn carrière. Helemaal zen en op zoek naar mijn flow. En al die onzin. Maar dat maakt dus ook dat ik genoeg tijd heb om vandaag Sophie uit te zwaaien en als we er dan toch zijn, even naar de Starbucks te gaan.

'Had je nou deze week ook nog dat sollicitatiegesprek bij ons?'

Sophies stem haalt me uit mijn overpeinzingen der zelfmedelijden en brengt me terug naar de rumoerige centrale hal van Schiphol.

'Hmm?' Ik kijk haar vragend aan. Buiten de eerder genoemde speeddate vanuit het UWV heb ik geen afspraken in mijn agenda gepland (en geloof me, eventuele afspraken vallen op in de gapende leegte van mijn week) dus ik trek mijn wenkbrauwen vragend omhoog.

'Oh jeej.' Sophie slaat haar hand voor haar mond. 'Sorry. Maar deze week zijn die gesprekken voor de functie van assistent-manager voor onze afdeling. Oh sorry Lot, ik dacht écht dat je zeker uitgenodigd zou worden. Je hebt toch wel gesolliciteerd hè?'

De moed zakt me in mijn pumps van Jimmy Choo. Verdorie, ik had echt gedacht dat ik op gesprek zou mogen komen. Helemaal omdat ik Sophie natuurlijk ken en ze uiteraard een goed woordje voor me heeft gedaan. Om heel eerlijk te zijn, ging ik er al een beetje van uit dat ik die

baan zou krijgen. Dat is ook de reden dat ik me niet zo'n zorgen maakte over de andere sollicitaties of opdringerige uitzendbureaus met lullige baantjes. Of mijn spaargeld.

'Nee hè!' Vol afgrijzen kijk ik Sophie aan. 'Ik heb niets gehoord. Dat menen ze niet? Hoe ... wat? Oh nee!' Ik gooi mijn hoofd op mijn armen op het onstabiele tafeltje en begin aan mijn zelfmoordplan.

Ik had écht mijn zinnen gezet op de functie binnen Halo Fashion.

'Ik snap er niets van,' mompelt Sophie naast me en ik hoor hoe ze haar telefoon pakt. Als ik voorzichtig omhoog kom en één oog open, zie ik haar met haar dure werktelefoon tegen haar oor bezorgd naar me kijken. Ik weet niet zeker of ze haar werk of de eerste hulp belt.

'Met Sophie. Kun je me doorverbinden met personeelszaken?'

Het blijft even stil en we kijken elkaar angstig aan. Althans. Ik vermoed dat ik angstig kijk. Bij Sophie kan het ook medelijden zijn.

'Miranda, kun jij voor me nakijken of Lotte Donkers bij de geselecteerde kandidaten staat?'

Terwijl ik overweeg of het te vroeg is voor een wijntje, voert Sophie een nietszeggend gesprek met Miranda.

'Ja. Hmhm ... Nee, snap ik ... Dat is vreemd.'

Het is weer stil. Ik durf Sophie niet meer aan te kijken.

'Écht? Kijk, dat is mooi. Dan is er ergens iets misgegaan.'

Bij het horen van deze woorden hef ik hoopvol mijn hoofd weer op en kijk Sophie nieuwsgierig aan. Die begint opeens verwoed met haar duim omhoog te zwaaien en gilt even geluidloos.

Dan sluit ze uiterst beheerst het telefoon gesprek af.

'Ontzettend bedankt ... ja, bedankt. Nee, inderdaad ... goed. Tot snel weer.' Ze hangt op. 'Je hebt overmorgen een sollicitatiegesprek, trut!'

'Wát?' Ik voel het bloed naar mijn wangen stijgen, deels van enthousiasme en deels van opperste verwardheid. 'Ik weet serieus van niets!'

'Miranda zegt dat alle geschikte kandidaten vorige week een brief hebben gehad.'

'Een brief?', Ik schud verbaasd mijn hoofd. 'Echt niet hoor!'

'Hoe dan ook,' Sophie kijkt even vlug op haar met diamanten gezette horloge, 'Je wordt vrijdag om 10.00 uur verwacht voor een gesprek voor de functie!'

Ik slaak een diepe zucht van opluchting. Eindelijk, er komt een einde aan mijn werkloze bestaan. Alleen even dit gesprek doen en dan kan ik

weer aan de slag. En zelfs bij hetzelfde bedrijf als Sophie. Hoe leuk zou dat zijn? Bovendien zit er dan in de toekomst voor mij wellicht ook zo'n tripje naar New York in. En eindelijk weer een fatsoenlijk salaris! Ik red het nog net van mijn spaargeld hoor, maar mijn verlanglijstje voor nieuwe aankopen is behoorlijk gegroeid. Ik kan niet wachten tot ik dat mooie jasje van de nieuwe modelijn van Chanel kan gaan halen. Hmm, misschien moet ik hem sowieso alvast gaan halen voor het gesprek. Het zou een investering zijn en het geld heb ik met mijn eerste salaris zo terugverdiend natuurlijk. Mijn hart maakt een blij sprongetje wanneer ik mezelf in gedachten later deze dag door de winkelstraten zie lopen. Ik fleur helemaal op en vergeet bijna dat ik op het punt sta om afscheid te nemen van Sofie.

Sophie staat inmiddels al naast ons tafeltje met haar jas aan en trolley in de hand.

'Ik moet ervandoor, ik wil nog even wat taxfree inkopen doen voordat ik aan boord ga.'

Ik knik en neem met pijn in mijn hart de laatste slok van mijn Spice Latte terwijl ik ook opsta.

Sophie geeft me drie zoenen en dan geven we elkaar nog een dikke knuffel. Hoewel dit niet de eerste keer is dat Sophie naar het buitenland gaat, mis ik haar elke keer weer enorm. Normaal gesproken appen en bellen we dagelijks met elkaar en die frequentie is vanuit het buitenland niet altijd even realistisch.

Ik word bijna een beetje angstig als ik eraan denk dat ik de komende dagen, zeker gezien het sollicitatiegesprek, niet al mijn gedachten en overwegingen direct met Sophie kan delen.

We lopen richting de douane en nemen nog een keer afscheid. Terwijl Sophie langzaam uit het zicht verdwijnt, begint bij mij opeens een belletje te rinkelen. Ik heb ineens een vermoeden waar de mysterieuze uitnodiging voor het sollicitatiegesprek gebleven is.

Ongeduldig tik ik met mijn roodgelakte nagels op de reling van de lift terwijl ik omhoog suis naar de vijfde verdieping van ons flatgebouw. Inmiddels ben ik ervan overtuigd dat ik weet waar de brief met mijn uitnodiging is gebleven en ik ben des duivels, witheet en bijna bezeten door blinde woede richting mijn huisgenoot Flo, de inmiddels zowat zekere aanstichter van het feit dat ik bijna geen doel meer in mijn leven had. Natuurlijk ben ik wel uitgenodigd voor het gesprek. Ik had het kunnen weten; ik ben de perfecte kandidaat!

Ik storm onze flat binnen en kondig mijn komst en stemming aan wanneer ik hem roep.

'Flo! Flo, verdomme...!' Ik vlieg door de gang en gooi de deur van zijn studeerkamer open. Door de windvlaag die ik teweegbreng, vliegen er allerlei A4'tjes van zijn bureau, om vervolgens als herfstblaadjes door de kamer te dwarrelen. Te midden van de papieren chaos zit Flo op zijn bureaustoel met een geschokte uitdrukking op zijn gezicht.

'Jezus, Lotte. Doe eens normaal.' Flo herstelt langzaam van mijn nogal abrupte binnenkomst en gebaart geïrriteerd om zich heen. 'Kijk nou wat je doet!'

'Waar is die brief?', onderbreek ik hem meteen zonder acht te slaan op de papieren om ons heen.

'Welke brief?'

'Die brief!' krijg ik terwijl ik mijn toch al wankele zelfbeheersing verlies.

Flo loopt langzaam rood aan terwijl hij zenuwachtig de inmiddels gelande papieren probeert te verzamelen.

'Ik weet niet ...' begint hij.

'Die brief. Van mijn nieuwe baan!' Ik ben in staat een moord te plegen en word enkel nog tegengehouden door het feit dat mijn potentiële slachtoffer eerst nog de reden van mijn woede moet overhandigen.

Dan valt mijn oog ineens op een envelop die half onder het toetsenbord ligt geschoven met overduidelijk het logo van Halo Fashion erop.

Flo volgt mijn blik en terwijl ik een snoekduik richting de brief neem, vliegt Flo met bureaustoel en al richting zijn bureau. Ik ben nét een fractie van een seconde eerder en grijp de brief van het bureau terwijl ik de stoel van mijn huisgenoot een duw geef. Hij vliegt met een rotvaart op de muur af.

'Verdomme Flo!' roep ik terwijl ik met de brief wapper en de kamer weer uitloop. Verwoed trek ik de brief uit de envelop en lees snel de uitnodiging.

Achter me hoor ik hoe Flo zachtjes de gang in komt geslopen. Ik vouw de brief snel weer op, stop hem in de envelop en stop deze vervolgens snel onder mijn trui.

'Lotte.' Flo kijkt me rustig doch dreigend aan. 'Je weet toch dat ik dit eerst moet onderzoeken.' Hij kijkt me ernstig aan.

Ik zucht diep en leun tegen het barretje dat de woonkamer van onze keuken scheidt. Het valt niet mee om met een huisgenoot te leven die

ze niet allemaal op een rijtje heeft. Nee, serieus. Flo is superintelligent maar ook een beetje gek. Hij werkt voor de overheid en draaft nogal door met zijn complottheorieën. Flo is ervan overtuigd dat hij op het punt staat een belangrijke ontdekking te doen, een overtuiging die hij overigens al heeft zolang ik hem ken, en is daarbij ook van mening dat alle inkomende post en telefoontjes gescreend moeten worden op eventuele kwade bedoelingen, Russische spionage of weet ik veel wat. Doorgaans is er best mee te leven, een beetje paranoia hier en daar kan geen kwaad, maar het betekent dus ook dat ik vaak tevergeefs op post of pakketjes zit te wachten die al lang aangekomen zijn maar door onnodig en zinloos onderzoek worden achtergehouden door mijn paranoïde huisgenoot. Alsof het grootste gevaar schuilt in de nieuwste Adidas-gympen die ik onlangs via internet heb besteld. 'Flo. Je mag die brief van mij straks hebben, lijst hem desnoods in! Maar je begrijpt toch wel dat ik wel moet wéten van een sollicitatie om de baan daadwerkelijk te krijgen ...'

'Maar je weet niet of het klopt, Lot. Misschien is het wel een truc om ...'

'Nee!', onderbreek ik hem. Ik hef mijn hand op ten teken dat hij zijn mond moet houden en stamp langs Flo richting mijn eigen kamer. In het voorbijgaan blijf ik even voor hem stilstaan. Mijn gezicht is een paar centimeter van het zijne verwijderd.

'Nee,' sis ik nog een keer en loop dan naar mijn slaapkamer en sla de deur met een klap achter me dicht.

Nadat ik hem wel twintig keer heb gelezen, leg ik de brief op mijn nachtkastje en leun met een zucht tegen het kussen in mijn rug. Inmiddels ben ik weer tot rust gekomen en heb Flo natuurlijk alweer vergeven dat hij de brief heeft achtergehouden. Als ik na alle rare fratsen van Flo boos moet blijven, zouden we nog geen dag kunnen blijven samenwonen en eerlijk gezegd zou ik niet weten waar ik anders heen moet. Het appartement waar we wonen is van de ouders van Flo. Het zijn welgestelde mensen die voor hun hoogbegaafde en veelbelovende zoon een appartement hebben gekocht in hartje Amsterdam zodat hij een goede basis zou hebben voor het succesvolle zakenleven dat ze voor hem voor ogen hadden. Ze waren echter éven vergeten dat hun zoon, Florian officieel, niet helemaal spoort. Florian begon al snel te klagen dat hij zo eenzaam was. Zijn ouders doen alles voor hun getalenteerde zoon en plaatsten een advertentie voor een huisgenoot. Die advertentie verscheen drie jaar geleden op een

website voor woningzoekenden, op het moment dat ik nét had besloten dat ik compleet door zou draaien als ik nog één week langer bij mijn ouders zou moeten blijven wonen in het gat waar ik vandaan kom. In die drie jaar tijd heb ik de ene complottheorie na de andere moeten aanhoren, hebben we superdriedubbele beveiliging in het huis laten installeren en ben ik chronisch op zoek naar mijn post.

Vriendinnen die ik thuis uitnodig, worden standaard aan een Gestapo-verhoor blootgesteld alvorens ze welkom zijn om plaats te nemen op onze bank, om over mannenbezoek nog maar te zwijgen. Het spreekt voor zich dat ik vaak buiten de deur met vrienden afspreek. Sophie is één van de weinige mensen wie Flo inmiddels heeft geaccepteerd en is als veilig bestempeld.

Ik pak mijn telefoon en begin een berichtje naar Sophie te typen.

Wat ik al dacht; Flo had de brief. Vrijdag gesprek om 10.00. Spannend, zó leuk om collega's te worden! X lot

Natuurlijk leest Sophie mijn berichtje pas als ze geland is, maar ik tuur nog een paar seconden naar mijn beeldscherm tegen beter weten in. Dan kijk ik mijn kamer rond terwijl ik me afvraag wat ik zal gaan doen. Mijn slaapkamer is niet heel groot, maar groot genoeg voor mijn belangrijkste bezit: mijn gevulde kledingkast. Een groot deel van de lange wand wordt door de kledingkast bedekt. Tegen de korte wand staat mijn tweepersoonsbed en in de hoek paste nog net een luie stoel om in te lezen. Tenminste, als hij niet helemaal bedekt zou zijn met kleren. Misschien moet ik eens een beetje opruimen, bedenk ik me. Of zal ik toch even gaan kijken voor dat jasje?

De keus is snel gemaakt en even later valt de deur achter me dicht in het dubbel slot.

Het is altijd druk in de stad, maar zo gauw ik mijn favoriete winkelstraat in sla, is het direct een stuk rustiger op straat. Al die dagjesmensen die massaal de stad instromen, komen gelukkig niet graag bij de wat exclusievere boetiekjes, waardoor ik tenminste gewoon in alle rust kan shoppen. Ik weet natuurlijk precies waar het jasje hangt, maar zo gauw ik het boetiekje binnenstap, loop ik nonchalant langs de rekken met kleding en doe ik alsof ik nog niet weet wat ik zoek.

'Kan ik u ergens mee helpen?' vraagt een wat oudere verkoopster terwijl ze me vriendelijk toelacht. Ik besluit mijn façade op te geven en wijs naar het jasje dat op de mannequin in de hoek is gedrapeerd.

'Maat 36 graag ...'

Even later sta ik mezelf te bewonderen voor de grote spiegel met een enthousiast ja knikkende verkoopster in mijn aura.

'Hij zit je als gegoten hoor ... '

Ik knik beamend en vertel haar over mijn sollicitatie waar ik het jasje écht voor nodig heb. Ik weet niet wie ik probeer te overtuigen. De ja knikkende verkoopster blijft enthousiast ja knikken. Helemaal als ik mijn creditcard aanbied. Ik glimlach nog even vriendelijk voordat ik de winkel verlaat. Zij blij, ik blij. Mijn bank misschien wat minder blij, maar dat komt vrijdag helemaal goed. Zeker nu ik mijn jasje heb!

Eenmaal thuis heb ik bericht van Sophie.

Heelhuids aangekomen. Ga zo meteen mijn eerste meeting in. Geen tijd voor jetlag. Succes vrijdag en plan maar alvast een borrel in je nieuwe agenda in ;) x

Ik grijns bij het vooruitzicht dat Sophie en ik straks collega's zijn. Borrels aan het eind van de middag, samen lunchen in de stad. Man, dat wordt gezellig!

Ik heb mijn geluksjasje al aangeschaft. Succes bij je meeting. Wat ga je daarna doen? Cocktails drinken met Mr. Big? ;) x

Sophie reageert direct. Hoera voor wifi over de hele wereld. Dat maakt contact houden een stuk makkelijker.

Nog geen idee. Mr. Big nog niet gelokaliseerd. Misschien maar op zoek naar McDreamy...of was dat een andere stad? ;) een wijntje lust ik vanavond wel in ieder geval! X

Ik stel me voor hoe Sophie daar in het hotel op haar kamer is, voorbereidend op haar vergadering met haar laptop op het bed. Ze zal vast wel een luxe hotel hebben dus waarschijnlijk een mooi uitzicht met de skyline van New York. Dromerig stel ik me voor hoe ik zelf, net als in de film, voor het raam zou staan om het drukke leven in de stad